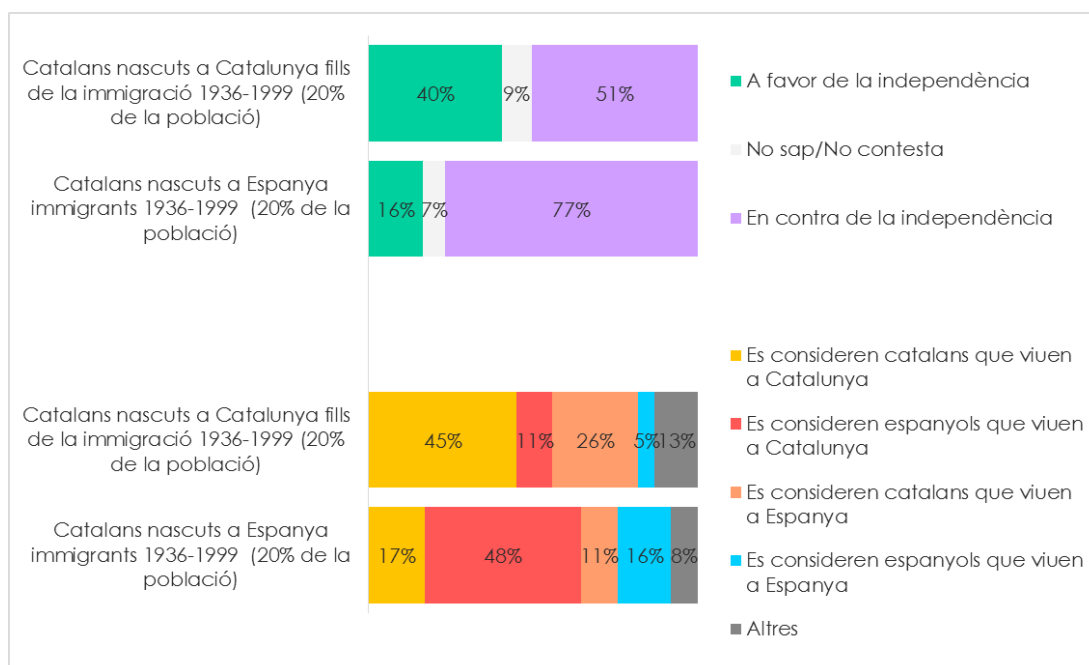

Les dues Catalunyaes

written by Sergi Castañé | 8 de setembre de 2016

Hi ha qui vol dividir Catalunya, qui vol que Catalunya no pugui esdevenir un sol poble; per aquest motiu hi ha intents desesperats per part de la dreta espanyola per eliminar l'escola inclusiva en immersió lingüística que evita la segregació per llengua i per part de l'esquerra espanyola per reconstruir mites lerrouxistes sobre la genuïna espanyolitat de la classe treballadora catalana, que només pot ser immigrant espanyola.

Aquesta gent no només vol que els immigrants nascuts a Espanya no s'identifiquin com a catalans que viuen a Catalunya per evitar la integració, sinó que tampoc ho facin els seus fills, per això la insistència de segregar els alumnes per llengua, perquè la llengua és en defecte una mostra de l'origen, i la segregació implicaria la creació de dues Catalunyaes.

Font: Centre d'Estudis d'Opinió BOP 2015-2016

Aquestes dades que mostra el Centre d'Estudis d'Opinió (CEO) a continuació no agraden a aquells que volen espanyolitzar Catalunya, com deia Wert, per això l'Estat obliga a la

Generalitat a pagar l'educació en castellà a qui ho sol·liciti.

Potser Franco no va fer possible la integració de bona part de la immigració espanyola, ja que estava prohibida l'educació en català, però el catalanisme polític, ja en democràcia, sí que ha aconseguit trencar aquesta barrera entre els fills d'aquesta immigració nascuda a la resta d'Espanya. La realitat és que els catalans fills dels immigrants espanyols han adquirit una identitat catalana identificada amb Catalunya que majoritàriament no tenien els seus pares.

Els que repeteixen que hi ha dues Catalunyes són els que realment volen que hi hagi dues Catalunyes, dues comunitats on la nacional-espanyola s'acabi imposant a la minoria.

El catalanisme ha cercat sempre eines per la integració de la diversitat en un sol poble, per aquest motiu, la immersió lingüística ha tingut un relatiu èxit. Segons les dades del CEO, entre el 50% i el 70% del que tenien el castellà com a llengua d'origen i se senten catalans que viuen a Catalunya han incorporat el català com a llengua pròpia encara que no sigui la que més parlin habitualment, mentre que entre els que no se senten catalans que viuen a Catalunya només el 12-32% ha incorporat el català com a llengua pròpia.

De la mateixa manera, més del 50% dels catalans que han incorporat el català com a llengua pròpia se senten catalans que viuen a Catalunya, mentre que només el 15% dels que mantenen el castellà com a única llengua pròpia se senten catalans que viuen a Catalunya.

El catalanisme polític integra gent d'origen divers a través de la cultura i la llengua, cohesionant per ser un sol poble malgrat els esforços de l'espanyolisme per dividir el poble.

Malgrat això, ara surten certs partits d'obediència al règim espanyol que diuen que l'independentisme està fracturant la societat catalana en dues comunitats nacionals. La realitat és

que Catalunya no està dividida, Catalunya parteix d'una diversitat que es pot observar en el moviment majoritari que és l'independentisme. I no només hi ha diversitat nacional, hi ha diversitat religiosa, lingüística, generacional, ideològica, etc. Però es pot mantenir la ficció que hi ha una divisió nacional perquè hi ha un col·lectiu, que és el que més s'oposa a la independència, que no es considera català que viu a Catalunya, que és una mica més del 20% de la població de Catalunya, que té més de 50 anys i el 60% està jubilat i forma part de la immigració espanyola educada durant el franquisme de pares nascuts a Espanya que representa el 41% dels contraris a la independència.

La realitat és que la ficció de la Catalunya dividida només la poden mantenir amb aquest col·lectiu tan concret que va patir una anomalia històrica que es diu franquisme i no van tenir la sort de poder educar-se en català i integrar-se en normalitat en la realitat catalana, no perquè no volguessin, sinó perquè la doctrina nacional-espanyola franquista ho impossibilitava.

En aquest sentit, cal seguir la dinàmica d'integració catalanista de la diversitat social que té Catalunya, rebutjant la ficció de les dues Catalunyes que només es manté pel dany històric que va fer el franquisme al país. La qüestió és que un cop demostrada la fal·làcia de les dues Catalunyes es veu clarament com no és l'independentisme el que divideix la societat, és el dogma nacional-espanyol que va ser inculcat durant el franquisme i que el catalanisme està aconseguint desfer entre els seus fills.

El problema és que el catalanisme no pot avançar dins d'aquest Estat espanyol hostil a la pluralitat nacional, per això, l'independentisme esdevé realment com el projecte integrador, únic capaç de cohesionar al poble des de la República Catalana, integrant la diversitat actual com a cultura pròpia.

En definitiva, al catalanisme popular només li queda una via, que es diu independència, qualsevol subordinació a l'Estat

espanyol ens portaria realment a la divisió interna per qüestions nacionals. El que dividirà Catalunya és mantenir-la subordinada a l'Estat espanyol i només la podrà cohesionar la República Catalana.